

Наталія Гриняєва

ЗВИЧАЙНІ НЕЗВИЧАЙНІ ІСТОРІЇ

Збірка казок для дошкільнят та дітей молодшого шкільного віку

Звичайні історії зайчика Тимка

Навесні в заячій родині знайшлися зайченята. Ціла дюжина веселих, активних, сіреньких пухнастиків. Гомінкою юрбою бігали вони лісовою галявиною, шукаючи собі смаколики...

І лишень найменше зайченятко, на прізвисько Тимко, майже не відходило від мами.

Тимко був слухняним, але дуже непосидючим і допитливим. Він часто потрапляв у чудернацькі історії і тому повсякчас потребував маминої підтримки...

Дзвіночок

Якось рано — вранці вибіг Тимчик на лісову галявину. В небі вже весело сяяло сонечко... Усі квіточки попіднімали до нього свої голівки, купаючись у теплих сонячних променях.

Випадково Тимко зачепив кущик дзвоників. Один дзвіночок захитався і...

— Бр-р-р!.. — Тимкові прямо на мордочку з квітки пролилася вода...

— За що? — з образою гукнув зайчик до квітки.

— Заспокойся, синку. То так дзвіночок з тобою привітався і допоміг тобі швидше прокинутися..., — тихо промовила мама, лагідно витираючи мокрий носик сина.

Сонечко

Опівдні сонечко добряче припікало, тож Тимко, ховаючись від спеки заліз під кущик та там і задрімав. Аж раптом хтось торкнувся його носика...

Він поволі розплющив свої сонні оченята і побачив, що в нього на носі сидить якесь велетенське червоне у чорну цятку створіння...

— Рятуйте!.. — заволав малий і стрімголов побіг до мами.

— Ма-ма!.. Та-ам...!.. — запинаючись, намагався пояснити зайчик, показуючи лапкою на кущик.

— Заспокойся, синку, то Сонечко, — лагідно промовила мама, махаючи на прощання відлітаючій комасі...

Тимко подивився на небо. Звідти йому весело всміхалось сонечко.

— Мамо, але ж воно не червоне у цяточку...

Схованки

— Матусю, а давай-но пограємо у схованки, — якось попросив маму Тимко.

— Добре, біжи ховайся, — сказала мама і заплющила очі.

Тимко мерщій підбіг до великого дерева, присів і щільно-щільно закрив собі очі лапками...

— Раз, два, три, чотири, п'ять... я іду тебе шукать, — промовила мама і розплющила очі.

— Синку, але чому ти не сховався?... Я ж тебе бачу... — здивовано запитала вона.

— А я тебе — ні!.. — задоволено вигукнуло зайченя.

Мама засміялась і лагідно погладила синочка по голівці...

Туман

Іноді мама водила Тимка на узлісся, щоб познайомити його з навколишнім світом.

В селі, яке розташувалось біля лісу, жили люди та різні чудернацькі птахи й тварини...

Мама терпляче розповідала синочку про той світ і вчила бути уважним, щоб раптом не потрапити в халепу...

Одного разу, коли вони вибігли з лісу, за селом паслась руда корова, а луками стелився густий туман...

Тимко здивовано подивився на ту корову і пошепки запитав:

— Мамо, а навіщо корова порозливала своє молоко?...

— Синку, зачекай хвилинку. Зараз сонечко зійде й молочко те прибере...

Так воно й сталося: з того молока на небо виплигло яскраве сонце і туман враз зник.

Мама звеліла синочку сховатись під кущик, бо саме в той час до корови з відром йшла молода жінка.

Вона усміхалась сонечку та тихо співала: «Туман яром, туман долиною...»

Морква

Ранесенько, поки зайченятко ще спало, мама принесла з сільського городу декілька морквин та, щоб своїх малих повеселити, «посадила» їх у пісочок біля нірки.

Хоч і спросоння, але Тимко одразу побачив листя тієї моркви. Він здивовано звернувся до мами, простягаючи до них свої лапки:

— Мамо, поглянь: у нас виросла мор-«Ква!»
— рывкнуло жабеня, що сиділо поруч...

Зайченя з переляку аж підскочило і вмить сховалось під сусіднім кущем... А мама й жабка ще довго сміялися...

Кульбабка

Якось біг собі Тимко понад лісовим озером. Біг собі біг та раптом зупинився... Йому аж дух перехопило — таку красу побачив!..

Перед ним на тоненькій ніжці стояла біла пухнаста куля...

— Яка краса! — захоплено вигукнув Тимко і простягнув до кульки лапку, — я подарую тебе своїй мамі!

Та тільки-но він зібрався зірвати квітку, як налетів вітер і, зірвавши з рослини білий пух, поніс його над травною. Тимко, увесь обліплений тим пухом, побіг слідом, намагаючись його зупинити...

А оголена кульбабка заплакала: «Ой, коси-коси ви мої...».

Мурахи

Сидів якось Тимко без діла на лісовій стежці. Та раптом щось його штовхнуло в бік. Він аж підскочив від несподіванки і здивовано почав озиратись навколо.

Лишень зараз він побачив на доріжці юрбу

малесеньких мурах, які зосереджено тягли доріжкою величезну соломинку.

Виявилось, що він їм заважає...

Тимко з повагою пропустив роботящу компанію і чимдуж побіг до мами:

— Мамо, мамо! Дай мені якесь завдання! Я ж не ледащо — буду працювати! Бо навіть малі мурахи працюють...

Небо впало...

Цілий день ішов дощ...

Всі звірята ховались від нього по нірках.

Нарешті пізно ввечері він припинився, залишивши після себе на лісовій галявині безліч маленьких калюж...

Коли нарешті Тимко з мамою вибралися зі своєї схованки, мале зайченя аж зойкнуло від здивування й переляку...

— Ой, лишенько!.. Небо впало і роз-би-лось!.. — схвильовано вигукнув Тимко.

Мама тільки посміхнулася до синочка і лагідно повернула його голівку до гори.

— В-а-у! — промовив Тимко, зачарований нічним небом з безліччю яскравих стожар...

А десь здалеку від села лунало: «Ніч яка місячна, зоряна...»